

TE-Telefoonzegels

INTRO (NL)

In 1891 verschenen de eerste telefoonzegels.

In tegenstelling tot de telegraafzegels, verschenen deze onmiddellijk in het Frans en het Nederlands.

De telefoonzegels werden uitgegeven met aan de linkerkant een langwerpige aanhangende strook met onder andere volgende tekst: "Bewijs van betaling voor een gesprek in de OPENBARE TELEPHOONKANTOREN - Dit bewijs door de sprekers te vragen en te bewaren".

In het begin werden de zegels verkocht aan het publiek per stuk of per boekje.

Per postdienstorder 13/11/1891 werd dit afgeschaft: een bewijs van betaling (linkerstrook) werd enkel nog gegeven aan het publiek.

Telefoonzegels waren een manier om telefonische diensten te betalen in België, vooral in de periode van de jaren 1900 tot de jaren 1990. Hier is wat meer informatie over de telefoonzegels in België:

Gebruik

Telefoonzegels werden gebruikt als een vorm van pre-paid betaling voor telefonische gesprekken. In plaats van contant geld te gebruiken, konden gebruikers deze zegels kopen en plakken op telefooncellen of andere telefoontoestellen om hun gesprekken te betalen. Dit systeem was vooral handig in een tijd waarin veel mensen geen vaste telefoon thuis hadden.

Structuur van de Zegels

Een telefoonzegel bestond doorgaans uit twee delen:

1. De zegel zelf

Dit was het deel dat op de telefoon of het aanroepapparaat werd geplakt.

2. Het aanhangsel

Dit deel diende als bewijs van aankoop en kon soms ook informatie bevatten over de waarde van de zegel of de

Verkoop

Telefoonzegels werden verkocht op verschillende locaties, waaronder:

Postkantoren

Tabakswinkels

Speciaalzaken voor telefoondiensten